

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁROZATAI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HIVATALOS LAPJA

TARTALOM

3321/2014. (XII. 10.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1748
3322/2014. (XII. 10.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1751
3323/2014. (XII. 10.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1756
3324/2014. (XII. 10.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1757
3325/2014. (XII. 10.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1760
3326/2014. (XII. 10.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1764
3327/2014. (XII. 10.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1766
3328/2014. (XII. 10.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1768
1004/2014. (XII. 5.) AB Tü. határozat	az Alkotmánybíróság 2. öttagú tanácsának összetételéről	1770

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TANÁCSAINAK A MAGYAR KÖZLÖNYBEN KÖZZÉ NEM TETT HATÁROZATAI ÉS VÉGZÉSEI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3321/2014. (XII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Mfv.I.10.078/2013/5. sorszámú közbenső ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d)* pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján nyújtott be alkotmányjogi panaszt, mert álláspontja szerint a Kúria Mfv.I.10.078/2013/5. sorszámú, felülvizsgálati eljárásban meghozott ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert tisztességes eljárás követelményrendszerét, különösen az abból fakadó indokolt bírói döntéshez fűződő alapvető jogot. Az indítványozó a Kúria hivatkozott közbenső ítélete, és a döntéssel felülvizsgált Fővárosi Törvényszék 55.Mf.638.581/2011/4. sorszámú közbenső ítélete alaptörvény-ellenességének vizsgálatát és azok megsemmisítését kezdeményezte.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapját jelentő munkaügyi jogvitában alperesként szereplő indítványozó a munkáltató, aki egyebek mellett kávé, tea, kakaó és fűszer nagykereskedelmi tevékenységet végző gazdasági társaság. A munkaügyi jogvita felperesét (a továbbiakban: munkavállaló) az indítványozó munkavállalóként 2002 októberétől kezdődően foglalkoztatta olyan munkakörben, amely logisztikai jellegű feladatokat foglal magában. Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó munkaügyi perben az első fokon eljáró Fővárosi Munkaügyi Bíróság 25.M.533/2010/15. sorszámú ítéletében megállapított, majd a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 55.Mf.638.581/2011/4. sorszámú, 2012. június 13. napján kelt és aznap jogerős ítéletében kiegészített tényállás lényege szerint az indítványozó 2009 decemberében a munkavállalóknak szervezett munkahelyi értekezleten ismertette az esztendő utolsó napjaiban irányadó munkaidő-beosztás szerinti napi munkaidőt. A munkahelyi értekezleten közölte az indítványozó által forgalmazott termékeket vásárló áruházak rendelkezésének nyilvántartásba vételi, valamint a beérkező rendeléseknek a fuvarozási feladatokat ellátó szállító részére történő továbbítási határidejének rendjét is. Ennek megfelelően az indítványozó utasítása szerint a munkavállalók a vevők rendeléseit 2009. december 28-án délután fél négyig veszik nyilvántartásba és továbbítják a szállítónak. A munkahelyi értekezleten a munkavállaló betegsége miatt nem volt jelen. Ezt követően az indítványozó termékeit fuvarozó szállító a munkavállalót a neki címzett elektronikus levélben arra kérte, hogy a vevőktől 2009. december 28. napján érkező rendeléseket délig küldje meg részére, mert a szállítások így teljesíthetők abban az évben. A munkavállaló a munkahelyi vezetőinek egyidejű értesítése mellett válaszában arról biztosította a szállítót, hogy kéréséhez igazodóan az említett napon érkező megrendeléseket legfeljebb délig továbbítja a szállítónak. A munkavállaló, aki 2009. december 28. napján egyedül látta el a megrendelések nyilvántartásba vételének és továbbításának feladatait, két nagyáruház délután érkező megrendeléseit már nem továbbította a szállítónak, így ezeket a megrendeléseket csak következő évben teljesítették. Ilyen előzmények alapján az indítványozó a korábban hatályos Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: korábban hatályos Mt.) 96. § (1) bekezdés *a)* pontjában írtak szerint 2010. január 6. napján

rendkívüli felmondással megszüntette a munkavállaló munkaviszonyát. A rendkívüli felmondás indokaként arra hivatkozott, hogy az említett napon délután fél négyig érkező megrendelések nyilvántartásba vétele és továbbítása a szállító fele a munkavállaló munkaviszonyából származó lényeges kötelezettségéhez tartozott. E kötelezettség súlyosan gondatlan megszegése pedig az indítványozónak tetemes kárt okozott (erről lásd: Fővárosi Munkaügyi Bíróság 25.M.533/2010/15. sorszámú ítéletének 2–3. oldalait, valamint a Fővárosi Törvényszék az 55.Mf.638.581/2011/4. sorszámú ítéletének 1–2. oldalait).

- [3] A munkavállaló a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és a járandóságok megfizetése érdekében keresetet indított. Az első fokon eljáró Fővárosi Munkaügyi Bíróság a bizonyítékok mérlegelésének eredményeként arra az álláspontra helyezkedett, hogy az indítványozó utasítása a decemberi munkavégzés rendjéről egyértelmű volt, és ehhez képest az indítványozó világosan és a valósággal egyezően jelölte meg a rendkívüli felmondás okát. Az első fokú bíróság értékelése szerint az indítványozó szállítójától érkező kérés nem változtatta meg az indítványozó munkáltatói utasításának érvényét, így annak mellőzésével a munkavállaló lényeges kötelezettségét súlyos gondatlansággal megszegte. Mindezek alapján a Fővárosi Munkaügyi Bíróság a hivatkozott ítéletében a munkavállaló keresetét elutasította, valamint a felperest a perköltség megfizetésében marasztalta (erről lásd: Fővárosi Munkaügyi Bíróság 25.M.533/2010/15. sorszámú ítéletének 3–6. oldalait).
- [4] A munkavállaló fellebbezése alapján másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az 55.Mf.638.581/2011/4. sorszámú közbenső ítéletében a tényállás egyidejű kiegészítése mellett megváltoztatta az első fokon eljáró Fővárosi Munkaügyi Bíróság ítéletét. A törvényszék a közbenső ítéletében megállapította, hogy az indítványozó jogellenesen szüntette meg a munkavállaló munkaviszonyát, és a munkavállalói követelés összegének megállapítása érdekében az iratokat megküldte az első fokú bíróságnak. A törvényszék indokolásában előadta, hogy bizonyítatlan maradt, vajon a munkavállaló tudomást szerzett-e az indítványozó munkáltatói utasításáról. A törvényszék a releváns bizonyítékokat mérlegelve arra következtetésre jutott, hogy a munkavállaló vétkeisége nem állapítható meg, ugyanis téves feltevésben lehetett, amikor a vevőktől 2009. december 28. napján érkező megrendeléseket csak délig továbbította az indítványozó szállítójának (erről lásd: Fővárosi Törvényszék 55.Mf.638.581/2011/4. sorszámú ítéletének 3–5. oldalait).
- [5] Az indítványozó a Fővárosi Törvényszék jogerős közbenső ítéletét felülvizsgálati kérelemmel támadta. Felülvizsgálati kérelmében többek között azért kifogásolta a Fővárosi Törvényszék döntését, mert álláspontja szerint a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok helytelen mérlegelésével, okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy az indítványozó utasításának ismerete bizonyítatlan maradt. E körben az indítványozó elsősorban a bizonyítékok helytelen értékelésére hivatkozott. A felülvizsgálati kérelem alapján eljáró Kúria a hivatkozott sorszámú, 2013. november 27. napján kelt közbenső ítéletében a Fővárosi Törvényszék jogerős közbenső ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria a közbenső ítéletében megerősítette, hogy a másodfokon eljáró bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, amely szerint bár a munkavállaló eljárása ugyan nem felelt meg az indítványozó elvárásának, de nem nyert bizonyítást, hogy a munkavállalót ebben vétkes mulasztás terheli. Ebből következően az indítványozó jogellenesen szüntette meg a munkavállaló munkaviszonyát (erről lásd: Kúria Mfv.I.10.078/2013/3. sorszámú ítéletének 6–9. oldalait).
- [6] 1.2. Az indítványozó ezt követően terjesztett elő alkotmányjogi panaszt. Alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ra alapítva azt állítja, hogy a Kúria közbenső ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásból fakadó indokolt bírói döntéshez fűződő alapvető jogot. Érdelemi okfejtésében az indítványozó arra is hivatkozik, hogy az Alkotmánybíróság a tisztességes eljárás követelményrendszerének értelmezéséhez mérceként használja az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4. napján aláírásra megnyitott, és az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett egyezmény rendelkezéseit, valamint a keretszerződés jellegű egyezmény értelmezésére jogosult Emberi Jogok Európai Bíróságának az egyezményben biztosított jogoknak adott felfogását. Az indítványozó utal arra, hogy a tisztességes eljárásból kibomló követelmény szerint a bíróság egy-egy ügy lényegi elemét a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről határozatának indokolásában számot ad. Az indítványozói érvelés szerint a Kúria felülvizsgálati eljárásban meghozott közbenső ítélete sérti a tisztességes eljárásához fűződő alapvető jog e követelményét, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem ad számot arról, miért maradt bizonyítatlan a munkavállaló kötelezettségzegésének vétkeisége. Minthogy e kérdés eldöntésétől függ a rendkívüli felmondás jogszerűségének megítélése, így az indítványozói álláspont szerint a kérdés a munkaügyi jogvita egyik lényegi része [lásd: a korábban hatályos Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontját]. Mindezek alapján az indítványozó kezdeményezi a

kifogásolt kúriai döntés, valamint e döntéssel felülvizsgált törvényszéki ítélet alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.

- [7] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt formai természetű, valamint az Abtv. 26–27. §§-ban, illetve az Abtv. 29–31. §§-ban foglalt tartalmi természetű befogadhatósági feltételeknek.
- [8] 3.1. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így kimerülésüket az Alkotmánybíróság minden esetben külön-külön vizsgálja {elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [9] 3.2.1. Az alkotmányjogi panaszban megjelölt kérdést az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdésként értékelte {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [21]}. E határozatának indokolásában az Alkotmánybíróság kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményrendszere elismeri az indokolt bírói döntéshez fűződő alapvető jogot is. Ezen alapvető jog minimális elvárása, hogy a bíróságok az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően az ügyben szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, kérelmeit kellő alaposítással megvizsgálják, és ennek értékeléséről határozatukban számot is adjanak {erről lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]–[34]}. Mindebből az is következik, hogy jelen alkotmányjogi panaszban felvetett elvi jelentőségű alkotmányjogi kérdést az Alkotmánybíróság korábban már eldöntötte {hasonlóan lásd: 3212/2013. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [7], illetve 3199/2014. (VII. 15.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [10] 3.2.2. Az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának másik feltétele, hogy olyan alkotmányossági kifogást tartalmazzon, amely a bírói döntést érdemben befolyásolhatta. Az Alkotmánybíróság e feltétellel összefüggésben elsőként arra emlékeztet, hogy a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető hagyományos értelemben vett jogorvoslatnak. Az Alkotmánybíróság ugyanis az alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is kizárólag az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]; majd megerősítette: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [54]}. Az Alkotmánybíróság így a bírói döntések felülvizsgálata során az Alaptörvényben és az elfogadott nemzetközi emberi jogi egyezményekben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja {erről lásd: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55]; majd később: 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]}. Ebből az is következik, hogy az Alkotmánybíróság a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének ismételt felülvizsgálatára már nem rendelkezik felhatalmazással {erről elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; legutoljára megerősítette: 3221/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [13]}. Az Alkotmánybíróság így mindaddig tartózkodik a bizonyítékok értékelésének felülvizsgálatától, amíg a bizonyíték értékelése Alaptörvényben biztosított jogot nem sért {lásd például: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, és az abból levont következtetés megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {erről elvi jelenőséggel lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]; munkaügyi jogvitával kapcsolatban lásd többek között: 3052/2013. (II. 28.) AB végzés, Indokolás [8]; 3056/2013. (II. 28.) AB végzés, Indokolás [11]; illetve 3228/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [8]}. Mindezek figyelembevételével az Alkotmánybíróságnak jelen alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálata során azt a kérdést szükséges megválaszolni, hogy érdemben befolyásolhatta-e a támadott döntést, ha a Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelmében foglaltakról a polgári eljárási törvényben előírtaknak megfelelően elmulasztott számot adni {erről hasonlóan lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [20]}.
- [11] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme lényegét tekintve vitatja, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, illetve a rendelkezésre álló bizonyítékokból megismert tényekből további tényekre helyesen következtetett. Másként fogalmazva, az indítványozó a bíróság által az egyes bizonyítékoknak tulajdo-

nított bizonyító erő helytállóságát vonja kétségbe. Előadott álláspontja szerint az általa nevesített bizonyítékok munkáltatói utasításának vétkes megszegését igazolják (lásd: Kúria Mfv.I.10.078/2013/5. sorszámú ítéletének 6. oldalát). A Kúria a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (2) bekezdése, illetve a Pp. 275. § (2) és (3) bekezdései értelmében a felülvizsgálati eljárásban azt értékelheti, és így arról szükséges számot adnia, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján a felülvizsgálni kért határozat megfelel-e a jogszabályoknak. Ehhez képest az alkotmányjogi panaszban kifogásolt határozatból is kitűnően a Kúria vizsgálta az alsóbb fokú bíróság bizonyítékok mérlegelésének körében végzett tevékenységét, valamint az abból levont következtetések helytállóságát is. Döntésének indokolásában így számot ad arról is, hogy mely szempontok mentén tekinti helytállónak az alsóbb fokú bíróságnak a munkavállaló vétkességének bizonyítatlanságát igazoló következtetését (lásd: Kúria Mfv.I.10.078/2013/5. sorszámú ítéletének 7. oldalát). Ebből következően az indítványozó kifogása a felülvizsgálati eljárásban meghallgatást nyert, mert a Kúria döntésének indokolásában a munkaügyi jogvita lényegét érintő kérdésről számot ad. Ettől különböző kérdés, hogy a bíróság az adott ügyben egyes bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt tulajdonít. A bíróság bizonyítékértékelési szabadságához tartozik, hogy a bizonyítékokat meggyőződése szerint mérlegelje. Ennek felülvizsgálatától az Alkotmánybíróság mindaddig tartózkodik, amíg a bíróság bizonyíték értékelése Alaptörvényben védelt jogot nem sért [lásd például: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55], vagy 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]]. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában ilyen jellegű alaptörvény-ellenességre azonban nem hivatkozott. A tisztességes eljárás követelményei között elismert indokolt bírói döntés hiányára hivatkozás így a jelen ügyben nem befolyásolhatta érdemben a Kúria közbenső ítéletét, és ennek megfelelően az alkotmányjogi panasz a bírói döntés alaptörvény-ellenességének kételyét nem vetette fel [lásd: 3111/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [3]; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [20]].

- [12] 3.3. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként így arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételnek. Az Alkotmánybíróság ezért az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében előírtakra is, visszautasította.

Budapest, 2014. december 2.

Dr. Kiss László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/681/2014.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3322/2014. (XII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

1. Az Alkotmánybíróság a Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottsága D.747/13/2011. számú határozata, a Budapest Környéki Törvényszék 2.K.26.094/2012/7. számú végzése, a Fővárosi Ítéletábla 3.Kpkf.50.638/2012/2. számú végzése, a Kúria Kfv.III.37.763/2013/2. számú végzése, a Budapest Környéki Köz-

igazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.661/2013/2. számú végzése, valamint a Budapest Környéki Törvényszék 8/A.Kf.23.885/2013/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránti alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 260. § (1) bekezdése „A jogerős ítélet ellen perújításnak van helye” szövegrésze alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszában a Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottsága D.747/13/2011. számú határozata, a Budapest Környéki Törvényszék 2.K.26.094/2012/7. számú végzése, a Fővárosi Ítéltábla 3.Kpkf.50.638/2012/2. számú végzése, a Kúria Kfv. III.37.763/2013/2. számú végzése, a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.661/2013/2. számú végzése, valamint a Budapest Környéki Törvényszék 8/A.Kf.23.885/2013/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mivel az indítványozó álláspontja szerint a hivatkozott határozatok sértik az Alaptörvény B) cikkében, XV. cikk (1) bekezdésében, XV. cikk (2) bekezdésében, XXVIII. cikk (1) bekezdésében, a XXVIII. cikk (7) bekezdésében, és 28. cikkében foglaltakat.
- [3] Hiánypótlási felhívást követően az indítványozó alkotmányjogi panaszát kiegészítette abban a tekintetben is, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 260. § (1) bekezdése „A jogerős ítélet ellen perújításnak van helye” szövegrésze alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt, mivel az indítványozó álláspontja szerint az sérti az Alaptörvény B) cikkében foglaltakat.
- [4] Az indítványozó a Közbeszerzési Döntőbizottság D.747/13/2011. számú határozata ellen bírósági felülvizsgálati eljárást kezdeményezett, amelyre vonatkozó keresetlevelét – elkészttség miatt – a bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasította. Az indítványozó fellebbezést és igazolási kérelmet terjesztett elő, mivel – álláspontja szerint – a beadási határidőt vétkesen mulasztotta el. A keresetlevelének a beadására nyitvaálló határidőn belüli benyújtását – álláspontja szerint – a Magyar Posta Zrt. hibájából mulasztotta el, mivel a Magyar Posta Zrt. kézbesítette a postafiók helyett a székhelyre az iratot, ahol az indítványozó pecsétjét is használva a küldeményt átvették, majd azt az indítványozónak nem a bejelentett székhelyén működő irodájába továbbították másnap. Ez utóbbi napi érkezéssel kezelték az okiratot, és emiatt késték le a keresetindítási határidőt, egy nappal. Az első fokú bíróság az igazolási kérelmet végzésével elutasította. E határozatot a másodfokú bíróság helybenhagyta. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította.
- [5] Ezt követően az indítványozó – az igazolási kérelmet elutasító végzés ellen – perújítási kérelmet nyújtott be, amelyet, mint érdemi elbírálásra alkalmatlant, az első fokon eljáró bíróság hivatalból elutasított, mivel perújításnak a Pp. 260. § (1) bekezdése alapján jogerős ítélet ellen van helye. A másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8/A.Kf.23.885/2013/2. számú végzésével a perújítási kérelem tárgyában hozott első fokú határozatot helybenhagyta.
- [6] 2. Az indítványozó álláspontja szerint a bíróságok azzal, hogy nem vették figyelembe, hogy a beadási határidőt – álláspontja szerint – vétkesen mulasztotta el, elzárták előle a jogorvoslat lehetőségét.
- [7] 2.1. Az indítványozó megközelítése szerint a támadott határozatok által sérült az Alaptörvény B) cikkében megfogalmazott jogállamiság és jogbiztonság alkotmányos követelménye, a XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joga, és a XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való joga. Továbbá azzal, hogy a bíróság a méltányosság figyelmen kívül hagyásával járt el, megsértette az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdése szerinti egyenlő elbánás követelményét. Sérült továbbá az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezési követelmény elve is, amikor ennek az elvnek a figyelmen kívül hagyásával hozták meg az eljáró bíróságok a döntésüket.

- [8] Alkotmányjogi panaszának főtktkári hiánypótlási felhívás utáni kiegészítésében az indítványozó a panaszolt határozatok közül az utolsóként meghozott, a Budapest Környéki Törvényszék 8/A.Kf.23.885/2013/2. számú végzése (a továbbiakban bírósági végzés) alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az ezt megelőzően meghozott határozatok tekintetében – korábbi alkotmányjogi panaszának tartalmától eltérően – részletes nyilatkozatokat nem tett. Ezen határozatok tekintetében a panasz az Abtv. 52. § (1b) e) pont szerinti feltételeknek sem felel meg. Az Alkotmánybíróság az indítványt ebben a részben az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján visszautasította.
- [9] A továbbiakban az alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltételeit e bírósági végzés tekintetében vizsgálja. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszának ezen részét az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján az Abtv. 27. §-ára alapította.
- [10] 2.2. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszának főtktkári hiánypótlási felhívás utáni kiegészítésében kérte továbbá, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Pp. 260. § (1) bekezdése „A jogerős ítélet ellen perújításnak van helye” szövegrészének alaptörvény-ellenességét és azt semmisítse meg az Abtv. 41. § (1) bekezdésében foglalt hatáskörében.
- [11] Az indítványozó álláspontja szerint „a támadott mondatrész az 1952. évi III. törvényben nyert megfogalmazást, de az azóta megváltozott életkörülmények és jogszabályok indokolják a változtatást, továbbá a támadott mondatrész ellentétes Magyarország Országgyűlése által 2011. április 18-án elfogadott Alaptörvény B) cikkében megfogalmazott jogállamiság és jogbiztonság alkotmányos követelményeivel”. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 260. § (1) bekezdése által „megsérülnek a Pp. 109. § (3), Pp. 106. § (1), a Pp. 107. § (2) rendelkezései is”. Rámutatott, hogy e probléma kiküszöbölése érdekében szerinte a jogerős határozat kifejezés alkalmazása lenne indokolt a Pp. 260. § (1) bekezdésében.
- [12] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszának kiegészítésében mindvégig az alkotmányjogi panasz kifejezést használta, de tévesen e kérelem tekintetében az Abtv. 24. § (1) bekezdésére hivatkozott.
- [13] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban jár el az ügyben. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság tanácsa mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. Ennek során az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a panasz nem fogadható be.
- [14] 3.1. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy a Pp. támadott rendelkezése és a bírósági végzés tekintetében előterjesztett indítványok megfelelnek-e az alkotmányjogi panasz előterjesztésére vonatkozó, törvényben meghatározott formai követelményeknek.
- [15] 3.1.1. Az Alkotmánybíróság először az indítványozó érintettségét vizsgálta.
- [16] Az Ügyrend 30. § (4) bekezdése alapján az Alkotmánybíróságnak a befogadási eljárásban az érintettséget és a befogadási kritériumok fennállását minden indítványozó tekintetében egyedileg kell vizsgálni.
- [17] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó tekintetében az Abtv. 26. § (1) bekezdése és az Abtv. 27. § a) pontja szerinti érintettség fennáll, mivel az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági végzés rá vonatkozóan rendelkezést tartalmaz. A bírósági végzés ellen – annak rendelkező része szerint – további jogorvoslatnak helye nem volt.
- [18] 3.1.2. Az Alkotmánybíróság ezt követően az alkotmányjogi panasz előterjesztésére nyitva álló határidő betartását vizsgálta.
- [19] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panasz benyújtására a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül van lehetőség. Az Abtv. 53. § (2) bekezdése értelmében pedig az alkotmányjogi panasz iránti indítványt – a 26. § (2) bekezdése szerinti eset kivételével – az ügyben első fokon eljáró bíróságnál kell az Alkotmánybírósághoz címezve benyújtani.
- [20] Az indítványozó jogi képviselőjét ellátó ügyvéd – a csatolt tértivevény tanúsága szerint – a Budapest Környéki Törvényszék 8/A.Kf.23.885/2013/2. számú végzését 2014. március hó 5. napján vette át, míg az alkotmányjogi

panaszt 2014. április hó 3. napján érkezett az első fokon eljáró bíróságon. Az alkotmányjogi panasz előterjesztésére tehát a törvényes határidőn belül került sor.

- [21] 3.1.3. Az Abtv. 52. §-a értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia.
- [22] Az indítványozó az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági végzés vonatkozásában megjelölte az Abtv. 27. §-át, melyre alapozva nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, valamint kifejezett kérelmet terjesztett elő a sérelmezett bírósági végzés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére vonatkozóan. Megjelölte az Alaptörvény azon cikkeit, amelyek tekintetében – álláspontja szerint – az alaptörvény-ellenesség fennáll. Az Abtv. 27. §-ára hivatkozással benyújtott alkotmányjogi panasz indítvány – a kérelem határozottságát illetően – a törvényi feltételeknek megfelel.
- [23] A jogi képviselővel eljáró indítványozó az alkotmányjogi panaszának a főtitkári hiánypótlási felhívás utáni kiegészítésében kérte, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 24. § (1) bekezdése alapján vizsgálja meg a Pp. 260. § (1) bekezdése „A jogerős ítélet ellen perújításnak van helye” szövegrészét, annak alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és azt semmisítse meg az Abtv. 41. § (1) bekezdésében foglalt hatáskörében.
- [24] Az Abtv. 24. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja alapján felülvizsgálja a jogszabályoknak az Alaptörvénnyel való összhangját. Ezen ún. utólagos absztrakt normakontroll eljárás lefolytatására a Kormány, az országgyűlési képviselők egynegyede, a Kúria elnöke, a legfőbb ügyész vagy az alapvető jogok biztosa kezdeményezésére van csak lehetőség. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz kiegészítés kivétel nem tartalmazó „alkotmányjogi panasz (kiegészítés)” szóhasználatnak megfelelően az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján vizsgálta az alkotmányjogi panasz ezen részét, és megállapította, hogy az nem felel meg az Abtv. 52. §-ában meghatározott követelménynek, mivel nem tartalmazza azt az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont első fordulata], továbbá nem állapítható meg azon feltételnek való megfelelés sem, miszerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja szerint a kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [25] Az Alkotmánybíróság ezen túlmenően rámutat, hogy az eljárások ésszerű időn belül történő befejezésének követelményét érintik a rendkívüli jogorvoslatok, mint pl. a perújítás, és különösen az azokkal támadható határozatok körének a jogalkotó általi meghatározása. Az indítványozó által javasolt, valamennyi jogerős végzés elleni perújítás megengedése az eljárások időtartamának beláthatatlan meghosszabbodásához, és ezáltal az állam igazságszolgáltatási tevékenységének teljes lebénulásához vezethetne.
- [26] 3.2. A továbbiakban az Abtv. 56. §-a szerint az Alkotmánybíróság tanácsa mérlegelési jogkörében vizsgálta a bírósági végzés tekintetében előterjesztett alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit.
- [27] Az Abtv. 27. §-a szerint alkotmányjogi panasz akkor terjeszthető elő, ha a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti [a) pont].
- [28] Az indítványozó hangsúlyozta, hogy a bírósági végzés által az Alaptörvény B) cikkében megfogalmazott jogállamiság és jogbiztonság alkotmányos követelménye, a XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joga, és a XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslatihoz való joga sérült. Továbbá azzal, hogy a bíróság a méltányosság figyelmen kívül hagyásával járt el, megsértette az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdése szerinti egyenlő elbánás követelményét. Sérült továbbá az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezési követelmény elve is, amikor ennek az elvnek a figyelmen kívül hagyásával hozták meg az eljáró bíróságok a döntésüket.
- [29] Az indítványozó kiemelte, hogy az Alaptörvénnyel ellentétes a bíróság olyan döntése, amely a „nem életszerű felelőtlenségre” alapozva elutasítja a kérelmező igazolási kérelmét, és a „méltányosságot teljes mértékben elveti, annak a bizonyítékaival együtt”. Hivatkozott e körben az Alaptörvény XV. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Panasz szerint a jogbiztonság – amely az Alaptörvényben deklarált jogállamiság fontos eleme – megköveteli, hogy a jogszabály szövege értelmes és világos legyen, a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat hordozzon. Hivatkozott az 1160/B/1992. AB határozatban foglaltakra, továbbá arra, hogy a jogalkalmazás számára eleve értelmezhetetlen jogszabály sérti a jogbiztonságot és ezzel sérti az Alaptörvény rendelkezéseit is.

- [30] Az indítványban szereplő, megsértettnek állított jogok egy része nem minősül az Alaptörvényben biztosított és védett alapjognak. Ebbe a körbe tartozik az Alaptörvény 28. cikke, amely a bíróságok számára tartalmaz értelmezési szabályt. Az Alaptörvény B) cikkében megfogalmazott jogállamiság és jogbiztonság alkotmányos követelményére a jelen ügyben alkotmányjogi panasz nem alapozható. Noha az igazolási kérelem tárgyában hozott döntésekről az Alkotmánybíróságnak nem kell döntenie, az Alkotmánybíróság rámutat, hogy sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, sem az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdése szerinti egyenlő elbánás követelményének sérelme tekintetében az indítványozó érve nem támasztották alá alkotmányjogi jelentőségű kérdés megállapíthatóságát azzal összefüggésben, hogy a bíróságok a méltányosság gyakorlásának lehetőségéről, – a Pp. által biztosított mérlegelési jogkörükben eljárva – nem az indítványozó által előterjesztett kérelemnek megfelelően döntöttek.
- [31] Az Alkotmánybíróság már korábban is rámutatott, hogy „[a]z pedig, hogy a bírósági gyakorlat egységes-e a kérdésben, elsősorban nem az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panaszos eljárására tartozó, hanem a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvényben szabályozott feltételek fennállása esetén a Kúria jogegységi eljárására tartozó kérdés.” {lásd: 3078/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [9]}
- [32] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A bírósági döntéseket az Alaptörvény alapján az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálata során. Az indítványozó panaszában megjelölt, általa alapjogsérelemként leírtak valójában a bírói törvényértelmezés helyességét, valamint a bíróság által mindezekből levont következtetést vitatják. Az Alkotmánybíróság a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel {elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}.
- [33] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó érve nem támasztották alá az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való joga – általa állított – sérelmét sem: az indítványozó e beadványa benyújtását megelőzően az első fokú határozattal szemben is élt fellebbezési jogával, ezt követően a Pp. tiltó rendelkezése ellenére felülvizsgálati kérelmet, majd e törvény ugyancsak tiltó rendelkezése dacára perújítási kérelmet is benyújtott az illetékes bíróságokhoz. A perújítási eljárásban is élt fellebbezési jogával.
- [34] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatának megfelelően már számos esetben rámutatott, hogy a jogorvoslathoz való jog a többfokú jogorvoslathoz való jogot nem foglalja magában. Sem az Alaptörvény szövegéből, sem az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatából nem következik az, hogy a jogalkotó ne határozhatná meg – az eljárások ésszerű időn belül történő befejezése Alaptörvényben foglalt követelményének tiszteletben tartásával – azon határozatok körét, amelyek tekintetében a perújítás mint rendkívüli jogorvoslat előterjesztése megengedett. {Lásd erről hasonlóan pl.: 3019/2014. (II. 11.) AB végzés, Indokolás [27]}.
- [35] Tehát az indítványozó az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való joga sérelmére vonatkozóan alkotmányjogilag értékelhető érvelést nem terjesztett elő.
- [36] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panaszban nem állított olyan pontosan körülírt, releváns alkotmányjogi érvekkel alátámasztott alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vetne fel.
- [37] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjára tekintettel az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2014. december 2.

Dr. Kiss László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/845/2014.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3323/2014. (XII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Pécsi Ítéltábla Pk.VI.20.017/2014/2. számú végzése ellen benyújtott alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény (a továbbiakban: Ve.) 233. §-a alapján alkotmányjogi panasz indítványt terjesztett elő a Pécsi Ítéltábla (a továbbiakban: Ítéltábla) Pk.VI.20.017/2014/2. számú végzésével, valamint a Somogy Megyei Területi Választási Bizottság 70/2014. (X. 17.) számú határozatával összefüggésben.
- [2] Az ügy előzményéhez tartozik, hogy az indítványozó – mint polgármesterjelölt – ajánlásgyűjtés közben észlelte, hogy egy másik jelölt tisztességtelen eszközökkel gyűjt ajánlásokat, ezért kifogással élt. A kifogást a Ladi He-lyi Választási Bizottság (a továbbiakban: HVB) 14/2014. (X. 12.) számú határozatával elutasította tekintettel arra, hogy az egyrészt elkésett, másrészt hiányos volt (nem terjesztett elő bizonyítékot a jogszabálysértésre, hiányzott a személyi azonosítója). A Somogy Megyei Területi Választási Bizottság (a továbbiakban: TVB) a 70/2014. (X. 17.) számú határozatával érdemi vizsgálat nélkül elutasította a fellebbezést – egyúttal helybenhagyta a HVB határozatát –, tekintettel arra, hogy az nem felelt meg a Ve. 223. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, azaz nem tartalmazta a jogszabálysértés megjelölését, mint a fellebbezés jogalapját. Az indítványozó a TVB határozata ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Pécsi Ítéltáblához, de tekintettel arra, hogy – a törvény által megkívánt – jogi képviselő nélkül járt el, kérelmét a bíróság érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Az Ítéltábla sérelmezett végzése szerint a döntés ellen 3 napon belül nyújtható be alkotmányjogi panasz az Alkotmánybí-rósághoz.
- [3] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát 2014. október 29-én postai úton küldte meg közvetlenül az Alkot-mánybírósághoz. Az Alkotmánybíróság főtitkára IV/1801-1/2014. számú levelében tájékoztatta az indítványo-zót, hogy a Ve. és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény alapján az alkotmányjogi panasz csak akkor felel meg a formai követelményeknek, ha azt az előírt határidőn belül a döntést hozó bíróságon terjesztik elő. Tekintettel arra, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panaszt nem az Ítéltáblánál, hanem közvetle-nül az Alkotmánybíróságnál terjesztette elő, a főtitkár az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 25. § (3) bekezdés d) pontja alapján tájékoztatta az indítványozót, hogy beadványa érdemi vizsgálatára nincs lehetőség. Az in-dítványozó válaszlevelében – amely az Alkotmánybíróságra 2014. november 13-án érkezett – kifejtette, hogy nem fogadja el a főtitkári tájékoztatást, és kérte indítványa érdemi elbírálását, különös tekintettel arra, hogy az Ítéltábla sérelmezett határozatának jogorvoslati záradéka szerint az alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíró-ságnál kell előterjeszteni. Az indítványozó azt sérelmezte, hogy a jogi képviselő hiánya miatt érdemi vizsgálat nélkül utasították el a TVB határozata elleni felülvizsgálati kérelmét, holott annak előterjesztésekor arról tájé-koztatták, hogy ez nem lehet akadálya az eljárás lefolytatásának.
- [4] 3. A Ve. 233. § (1) bekezdése szerint az e törvény alapján, a választási szerv határozatával kapcsolatos jogorvos-lati eljárásban hozott bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz a sérelmezett döntés közlésétől számított három napon belül nyújtható be. A (2) bekezdés kimondja, hogy az Alkotmánybíróság az e törvény alapján, a választá-si szerv határozatával kapcsolatos jogorvoslati eljárásban hozott bírói döntés elleni alkotmányjogi panaszról az Abtv. 56. §-a szerint a beérkezésétől számított három munkanapon belül, a befogadott alkotmányjogi panaszról további három munkanapon belül dönt. A jelen ügyben az alkotmányjogi panasz a TVB határozata ellen be-nyújtott felülvizsgálati kérelem elbírálásáról szóló végzést támadja.

- [5] 4. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 53. § (2) bekezdésével ellentétes módon nem az Ítéletáblánál, hanem az Alkotmánybíróságnál terjesztette elő, ennek oka azonban az Ítéletábla téves jogorvoslati tájékoztatása volt.
- [6] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint, ha a választási eljárás során akár a választási szerv, akár annak határozatát felülvizsgáló bíróság a határozatában téves tájékoztatást nyújt a határozata ellen igénybe vehető jogorvoslatról, annak benyújtásáról, az elbírálásra hatáskörrel bíró szervről, az abból fakadó eljárási cselekmény nem értékelhető a kérelmező hátrányára. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság jelen ügyben úgy ítélte meg, hogy az alkotmányjogi panasz nem utasítható vissza arra tekintettel, hogy azt az Alkotmánybíróságnál terjesztették elő.
- [7] Az alkotmányjogi panasz azonban a befogadhatóság egyéb feltételeinek nem felel meg, mert az indítványozó az alábbi követelményeknek nem tett eleget.
- [8] Az Abtv. 52. § (1) bekezdés értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Ezzel szemben a panaszos nem jelölte meg azt az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét indítványa elbírálására. Az Alaptörvényben biztosított jog sérelme lényegének kifejtése, továbbá a kérelem részletes indokolása úgyszintén része a határozott kérelemmel szemben meghatározott követelményeknek. Az alkotmányjogi panaszos ezzel szemben nem fejté ki jogsérelmét, és kérelme nem tartalmaz alkotmányjogi relevanciával bíró indokolást sem. Az indítványozó nem kérte továbbá a sérelmezett bírósági döntés megsemmisítését sem.
- [9] 5. A fentiekben kifejtettek tekintettel az Alkotmánybíróság tanácsa az alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdése, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2014. december 2.

Dr. Kiss László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1801/2014.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3324/2014. (XII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.III.10.336/2013/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben az indítványozó a

Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.III.10.336/2013/6. számú ítélete alaptörvény-ellenessége megállapítását és megsemmisítését kérte.

- [2] 1.1. Az indítványozó – az Alkotmánybíróság főtítkárának [az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdéseiben foglaltaknak megfelelő] hiánypótlásra történő felhívását követően alkotmányjogi panaszát kiegészítette, mely szerint a kifogásolt felülvizsgálati döntés az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőséghez való jogának, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogának, valamint a (7) bekezdés szerinti jogorvoslati jogának, az Alaptörvény XIX. cikke szerinti szociális biztonsághoz való jogának, és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe foglalt jogállamiság klauzulájának sérelmét eredményezte, megemlítette továbbá az Alaptörvény XIII. cikkében rögzített tulajdonjogának sérelmét is.
- [3] 1.2. Az alapul szolgáló, társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránti per tényállása szerint az indítványozó felperesként 2012. május 11. napján öregségi nyugdíj megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő a Heves Megyei Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatóságánál, melyet a hatóság arra hivatkozással utasított el, hogy az indítványozó nem rendelkezett sem az öregségi nyugdíj megállapításához szükséges húsz év, sem a résznyugdíjhoz szükséges tizenöt év szolgálati idővel (szolgálati idejét 9 év 306 napban állapítva meg). Az elsőfokú hatóság határozat nem ismerte el szolgálati időként az indítványozó 1972. december 1. napjától 1989. május 31. napjáig terjedő időben beszámítani kért megbízási jogviszonyát, mely határozatot az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Jogorvoslati Főosztálya 55-10.133/2012/10. számú határozatával hatályában fenntartotta.
- [4] Az indítványozó mint felperes fentiekkel szemben előterjesztett keresete folytán az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.549/2012/8. számú ítéletével a másodfokú hatósági határozatot – az elsőfokú határozatra is kiterjedően – hatályon kívül helyezte és a Heves Megyei Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatóságát alperesként új eljárás lefolytatására utasította. Indokolásában megállapította, hogy a felperes 1976. április 14. napja és 1989. május 31. napja közötti megbízási jogviszonyára mint szolgálati időre nézve a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 37. § (4) bekezdése alapján az 1997. december 31. napján hatályos 1975. évi II. törvény (a továbbiakban: T.) 10. § (3) és (5) bekezdése, a 89/1990. (V. 1.) MT rendelet (a továbbiakban: R.) 8. § (1) bekezdése, valamint a Tny. 38. § (1) bekezdés e) és g) pontja alkalmazandó, mely alapján a fenti időszak szolgálati időnek minősül.
- [5] Az alperes felülvizsgálati kérelme folytán a Kúria mint felülvizsgálati bíróság az Mfv.III.10.336/2013/6. számú ítéletével az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.549/2012/8. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy a jogerős ítélet az ügy elbírálásához szükséges tényeket feltárta, azonban a felhívott jogszabályok téves jogalkalmazásával döntött; ugyanis a szolgálati idő megállapítása során a Tny. 37. § (4) bekezdésénél a T. 54. § (1) bekezdés e) pontját, az R. 126. § (1) bekezdését, a 17/1975. (VI. 14.) MT rendelet 7. §-át és a 3/1975. (VI. 14.) SZOT szabályzat 234. §-át kell alkalmazni. Ezek alapján, továbbá figyelemmel arra, hogy az elismerni kért időszakra a társadalombiztosítási nyilvántartásban nem volt adat, továbbá ezen jogviszony SZTK, illetve bejelentési kötelezettséggel nem járt, a felülvizsgálati ítélet megállapította, hogy felperes által beszámítani kért időszakban nem jött létre biztosítási jogviszony.
- [6] 1.3. Az indítványozó kiegészített indítványában kifejtette, hogy a kúriai ítélet azzal, hogy önkényesen értelmezte a Tny. 37. § (4) bekezdését, az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésébe foglalt törvény előtti egyenlőség sérelmét eredményezte. Előadta – vitatva a Kúria jogértelmezését –, hogy a Kúria átlépte a jogértelmezés határát, átvette a jogalkotó szerepét, ezzel sértette a törvény előtti egyenlőséghez való jogát. Nézete szerint a jogszabály helyes értelmezése alapján a szolgálati időt megszerezte, amely a jogerős bírósági ítéletben manifesztálódott, ezért az szerzett jognak minősül, amely az Alaptörvény XIII. cikkében foglalt tulajdonjogi védelmet élvez és csak közérdekből volna korlátozható, ezt azonban a kúriai ítélet nem igazolta.
- [7] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmével összefüggésben előadta, annak egyik részjogosítványa, hogy a peres feleknek lehetőségük nyíljon a tényállás szempontjából releváns tények bizonyítására. A Kúriai ítélet azon megállapításával összefüggésben, mely szerint az indítványozó munkaidejére és keresetére vonatkozó adatok nem voltak megállapíthatóak, kifejtette, hogy a Kúria önkényes jogértelmezése vezetett a bizonyítás szükségessé válásához, amelyre azonban a felülvizsgálati eljárásban már nincs lehetőség. Érvelése szerint, mivel a felülvizsgálati eljárás során eleve el volt zárva az igényét megalapozó bizonyítéki felhasználásának lehetőségétől, sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése

szerinti joga. Álláspontja szerint a felülvizsgálati ítélet az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe foglalt jogorvoslathoz való jogától is megfosztotta.

- [8] Az indítványozó érvelése szerint azzal, hogy a felülvizsgálati ítélet nem számolta el jogszerző időszakként a tizenhárom év időtartamú megbízási jogviszonyát, megfosztotta az öregségi nyugdíj(ra való jogosultságá)tól, sértve ezzel az Alaptörvény XIX. cikke szerinti szociális biztonsághoz való jogát.
- [9] Míg az Alaptörvény B cikk (1) bekezdésének, a jogállamiságnak, ezen belül a jobbiztonságnak a sérelmét az indítványozó a kúriai döntés iratellenessége, valamint annak jogértelmezési összefüggése folytán állította.
- [10] 2. Az Alkotmánybíróságnak – az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – elsődlegesen (ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban) az alkotmányjogi panasz befogadásáról kell döntenie. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényi feltételeit, így különösen (jelen ügyben) a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. Továbbá az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, mely kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [11] 3. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek vizsgálata során megállapította, hogy az az alábbiak miatt nem befogadható.
- [12] 3.1. Az Abtv. 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet abban az esetben fordulhat alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Mivel az indítványozó az alapügy felpereseként társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perben félként szerepelt, így érintettsége fennáll, az Abtv. 51. § (1) bekezdése szerinti jogosultnak tekintendő. Az indítványozónak további jogorvoslati lehetősége nem volt, mivel alkotmányjogi panaszát a felülvizsgálati ítélet ellen nyújtotta be, mégpedig az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőn belül.
- [13] 3.2. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó 27. §-át, továbbá kifejezett kérelmet terjesztett elő a Kúria ítéletének megsemmisítésére.
- [14] Az indítványozó ezzel összefüggésben az Alaptörvény B cikk (1) bekezdése, a XIII. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmét jelölte meg. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a panaszos indítványa az Alkotmánybíróság főtítkárnak hiánypótlási felhívására küldött kiegészítő indítványában foglaltak ellenére sem felel meg a határozott kérelem valamennyi feltételének; ugyanis nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés milyen alkotmányos indokok alapján ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Ezzel szemben az indítványozó által felhozott polgári eljárási, jogértelmezési aggályok nem alkotmányossági kérdések. Az Alkotmánybíróság ugyanis nem rendelkezik hatáskörrel a bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése esetén a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülvizsgálatára.
- [15] Az Alkotmánybíróság ismételten hangsúlyozza, hogy „[a] bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz [...] nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Miként az Alaptörvény és az Abtv. fent idézett rendelkezéseiből is kitűnik, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panaszoknak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. [...] A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuper-

bíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {Összegezve: 3123/2013. (VI. 24.) AB végzés, Indokolás [11]}.

- [16] Az Alkotmánybíróság – mindezekre figyelemmel – megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételeknek, mivel sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, sem bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet nem vetett fel. Ezért az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra tekintettel, visszautasította.

Budapest, 2014. december 2.

Dr. Kiss László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1400/2014.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3325/2014. (XII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.171/2014/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó Badacsonytördemic Község Önkormányzata (8263 Badacsonytördemic, Hősök útja 12.) jogi képviselője útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] 1.1. Az indítványozó a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.171/2014/5. számú ítélete – a Veszprémi Törvényszék 1.G.40.020/2012/20. számú, valamint a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.032/2013/9. számú ítéletére is kiterjedő – alaptörvény-ellenessége megállapítását és megsemmisítését az Alaptörvény több cikkének sérelmére hivatkozással állította, mivel a felülvizsgálati ítélet folytán sérülni vélte az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, az U cikk (1) bekezdését, különösen annak d) és g) pontjait, a XIII. cikk (1) bekezdését, a XV. cikk (1) és (4) bekezdéseit, valamint annak 28. cikkét.
- [3] 1.2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló, tulajdonjog megállapítása iránti per tényállása szerint a badacsonytördemici korábban „táborhely”, jelenleg „kivett táborhely és a medence, gazdasági épület, vizesblokk (WC csoport), büfé” megjelölésű ingatlan tulajdonosa 1969-től a Magyar Állam, kezelője a Badacsonytomaji Nagyközségi Közös Tanács VB volt. A Badacsonytomaji Nagyközségi Közös Tanács 1980. december 29-én tartott ülésén a 39/1980. számú határozatával az említett, „Lékai János Járasi-Városi Úttörőtábor” elnevezésű

ingatlan fenntartói tevékenységét megszüntette és azt átadta a Tapolcai Városi Tanácsnak. Szintén ezen a napon a Badacsonytomaji Nagyközségi Közös Tanács VB mint átadó megállapodást kötött a Tapolcai Városi Tanács VB mint átvevővel a perbeli ingatlan kezelői jogának 1981. januári időponttól történő térítésmentes átadás-átvételéről, mely kezelői jog átadását az átadó tanács felügyeleti szerve nevében a Megyei Tanács VB Tapolcai Járási Hivatala 1981. február 9-én jóváhagyta, majd a földhivatal a 6067/1983. számú határozatával – átadás jogcímén – Tapolcai Városi Tanács VB kezelői jogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezte. Tapolca Városi Tanács jogutóda, Tapolca Város Önkormányzata (az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló per I. rendű alperese) 1994. február 26-án kelt levelében kérte a földhivatalt a fent megjelölt ingatlanra vonatkozó tulajdonjogának bejegyzésére, melyet (az ítéleti tényállás szerint) a földhivatal elmulasztott. Ezt követően Tapolca Város Önkormányzata 1995. május 24-én ismételtén kérte tulajdonjogának bejegyzését, melyet a földhivatal „átszállás” jogcímén 1996. május 26-án bejegyezt.

- [4] Az indítványozó mint felperes keresetet terjesztett elő a Badacsonytomaj Nagyközségi Közös Tanács VB mint átadó és a Tapolcai Városi Tanács mint átvevő között 1980. december 29-én a badacsonytördemici ingatlan kezelői jogának átadására vonatkozó szerződés semmisségének megállapítására vonatkozóan, továbbá kérte az eredeti állapot helyreállítását és ennek folytán az ingatlan tulajdonjogának javára történő bejegyzését, valamint a II. rendű alperes és a III. rendű alperes fentiek tűrésre kötelezését.
- [5] Az elsőfokú ítélet a keresetet elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy a per tárgyát képező szerződés megfelelt a korabeli jogszabályoknak [megjelölve 9/1969. (II. 9.) Korm. rendelet 3. § (1) bekezdését, valamint a 8. § (1) és (2) bekezdését, továbbá a 6/1970. (IV. 8.) ÉVM-MÉM-PM együttes rendelet 1. számú mellékletében foglaltakat], nem ütközött nyilvánvalóan sem a társadalom érdekeibe, sem a szocialista együttélés követelményébe. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, nem lehet számon kérni a jelenlegi önkormányzati döntéshozatali rendszer hiányát, továbbá az ingatlanok elidegenítésével kapcsolatban jelenleg sincs olyan önkormányzati kötelezettség, hogy arról népszavazás útján kérjék ki a lakosság véleményét. Egyben megállapította, hogy az I. rendű alperes jogelődje az említett szerződéssel megszerezte a kezelői jogot és az I. rendű alperes tulajdonjogát törvény erejénél fogva jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba [erre nézve a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény 107. § (2) bekezdését nevesítette]. Kifejtette, hogy az 1994. január 27-én előterjesztett bejegyzés iránti kérelmet a Tapolcai Földhivatal nem utasította el, és nem történt jogsértés azzal, hogy a földhivatal csak ismételt kérelemre, 1995. májusában hozott határozatot.
- [6] A felperes fellebbezése folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét (tartalmát tekintve annak helyes indokai alapján) helybenhagyta. Indokolásában a másodfokú bíróság kiemelte, hogy a bírósági eljárás keretében sem feladata, sem lehetősége nincs „történelmi igazságot” szolgáltatni. Feladata ugyanakkor a konkrét ügy eldöntésére irányadó jogszabályok rendelkezéseinek alkalmazásakor annak vizsgálata, hogy a per tárgyát képező szerződés – az akkor hatályos polgári törvénykönyv (Ptk.) akkori szövege szerint – ütközött-e a társadalom érdekeibe és a szocialista együttélés követelményeibe. Ennek kapcsán megállapította, hogy a kezelői jog átadása a fentiekbe nem ütközött, az a jogszabályoknak megfelelően történt; továbbá nem merült fel az eljárás során a felperes részéről hivatkozott „nyomásgyakorlás”, továbbá a döntési mechanizmus törvénytelen volta sem volt megállapítható.
- [7] A jogerős döntés ellen a felperes felülvizsgálati kérelemmel élt, melyet az eljáró bíróságok által lefolytatott hiányos, egyoldalú bizonyítási eljárásaira, továbbá az abból levont téves és jogszabálysértő következtetésekre alapított.
- [8] A Kúria felülvizsgálati ítéletével a jogerős ítéletet – a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértés hiányában – hatályában fenntartotta. A kúriai döntés indokolása kiemelte, hogy önmagában a bizonyítékok bíróság általi mérlegelésének kérelmezőre sérelmes eredménye nem szolgálhat a felülvizsgálati kérelem alapjául. A Kúria felülvizsgálati eljárásában csupán azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vonható adatok megállapításánál és egybevetésénél nincs-e iratellenes, kirívóan okszerűtlen következtetés. Hangsúlyozta, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során – a bizonyítási teher ismerete ellenére – nem terjesztett elő bizonyítási indítványt arra nézve, hogy a perbeli ingatlan fenntartása jelentett-e a felperes jogelődjének olyan költséget, amely miatt le kellett mondania a kezelői jogáról, továbbá azt sem, hogy más szerződési konstrukció a nagymértékű vagyonvesztés elkerülése érdekében nem merülhetett fel (ezt csupán a felülvizsgálati kérelem tartalmazta). Megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a szerződés megkötésekor hatályos, a jogvita szempontjából releváns állami tulajdonban álló ingatlanok kezelésére vonatkozó és a kezelési jogról való lemondás szabályait tartalmazó jogszabályi rendelkezéseket helyesen idézte és értékelte. Míg a felperes a bírósági eljárások egyike során sem hivatkozott további jogszabály alkalmazásának szükségességére.

- [9] 1.3. A panaszos a felülvizsgálati ítélet folytán sérülni vélte az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jogát, mivel érvelése szerint a bírósági ítéletek két alapvető, az eljárás szempontjából döntő jelentőségű kérdést figyelmen kívül hagytak. Nem vizsgálták Tapolca Város Önkormányzata 1994. január 26-án kelt levelének meglétét, valamint az 1995. május 26-án kelt, az érintett ingatlanra vonatkozó tulajdonjog bejegyzésének törvénytelenységét.
- [10] Az indítványozó kérelmet fogalmazott meg továbbá arra nézve, hogy az Alkotmánybíróság vizsgálja meg, a Kúria eleget tett-e az Emberi Jogok Európai Bírósága gyakorlata szerinti indokolási kötelezettségének; továbbá hogy az eljáró bíróságok a polgári eljárásjog szabályait az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték-e döntésük során. Javaslatot tett továbbá annak vizsgálatára, hogy az eljáró bíróságok az Alaptörvénnyel összhangban alkalmazták-e az 1969-es Korm. rendeletet, és egy 1970-ben született ÉVM-MÉM-PM együttes rendeletet.
- [11] Az indítványozó egyben kérte, hogy az Alkotmánybíróság döntésénél legyen figyelemmel az Alaptörvény U) cikk (1) bekezdésére, illetve annak *d*), valamint *g*) pontjaira a tulajdonjog vonatkozásában; vizsgálja továbbá, hogy a Kúria eljárása összhangban áll-e az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal. Az indítvány kérelmet fogalmazott meg annak vizsgálatára, hogy az ügyben eljáró bíróságok eleget tettek-e az Alaptörvény 28. cikke szerinti kötelezettségüknek. Emellett – a kifogásolt bírói döntésekkel összefüggésben – megemlítette még az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésébe foglalt törvény előtti egyenlőség, továbbá az Alaptörvény XV. cikk (4) bekezdése szerinti esélyegyenlőség elvének sérelmét.
- [12] 2. Az Alkotmánybíróságnak – az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – elsődlegesen (ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban) az alkotmányjogi panasz befogadásáról kell döntenie. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényi feltételeit, így különösen (jelen ügyben) a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. Továbbá az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, mely kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f*) pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [13] 3. Az Alkotmánybíróság a befogadhatóság törvényi feltételeinek vizsgálata során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az alábbiak miatt nem befogadható.
- [14] 3.1. Az Abtv. 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet abban az esetben fordulhat alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Mivel az indítványozó felperesként a tulajdonjog megállapítása iránt indított perben félként szerepelt, így érintettsége fennáll, az Abtv. 51. § (1) bekezdése szerinti jogosultnak tekintendő. Az indítványozónak további jogorvoslati lehetősége nem volt, mivel alkotmányjogi panaszát a Kúria felülvizsgálati ítélete ellen nyújtotta be, az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőben.
- [15] 3.2. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó 27. §-át, továbbá kifejezett kérelmet terjesztett elő a Kúria ítéletének megsemmisítésére.
- [16] Az indítványozó ezzel összefüggésben az Alaptörvény U) cikk (1) bekezdés *d*) és *g*) pontjai, a XIII. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) és (4) bekezdései, a XXVIII. cikk (1) bekezdése, továbbá 28. cikke sérelmét állította.
- [17] Az indítvány megjelölte továbbá az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, valamint a XV. cikk (1) és (4) bekezdéseit, azonban egyáltalán nem fejtette ki, hogy a sérelmezett bírói döntés milyen alkotmányos indokok alapján ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Ezért az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány ebben a részében nem felel meg a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pontjaiban foglalt feltételeknek.
- [18] Az indítvány a felülvizsgálati ítélet alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény U) cikk (1) bekezdése, különösen annak *d*) és *g*) pontjai, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog, valamint az Alaptörvény 28. cikk sérelmére is alapította; amelyeket a perbeli bizonyítékok nem megfelelő értékelésében, illetve

a bizonyítási indítványok figyelmen kívül hagyásában, továbbá az eljáró bíróságok téves jogértelmezésében látott.

- [19] Az Alkotmánybíróság ismételten kiemeli, hogy az indítványozó által felhozott polgári eljárási, jogértelmezési aggályok nem alkotmányossági kérdések. Az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre a bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése esetén a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülvizsgálatára.
- [20] Az Alkotmánybíróság a 3202/2013. (X. 31.) AB végzésében már kifejtette, hogy „önmagában az a tény, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat a bíróságok az indítványozótól eltérő módon értékelték, azokból nem az indítványozó által helyesnek vélt következtetést vonták le [...] még nem teszi az eljárást tisztességtelenné” (Indokolás [10]).
- [21] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy „[a] bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz [...] nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Miként az Alaptörvény és az Abtv. fent idézett rendelkezéseiből is kitűnik, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. [...] A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {Összegezve: 3123/2013. (VI. 24.). AB végzés, Indokolás [11]}.
- [22] Az Alkotmánybíróság az indítványi kérelem Alaptörvény 28. cikke sérelmét állító részére vonatkozóan megjegyzi továbbá, hogy az abban foglalt rendelkezés a bíróságoknak címzett jogértelmezési segéd szabályt tartalmaz, amely azonban nem tekinthető [hasznlóan az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogbiztonság elvéhez] olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére alapítva alkotmányjogi panasszal lehetne fordulni az Alkotmánybírósághoz {3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}. Az indítványozó által sérülni vélt Alaptörvény U) cikke szintén nem alapjog, így az sem tekinthető olyan, az Alaptörvényben biztosított jognak, amelyre alkotmányjogi panasz volna alapítható.
- [23] Ezért az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a panasz az Alaptörvény U) cikk (1) bekezdésével, így különösen annak d) és g) pontjaival, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való joggal, valamint az Alaptörvény 28. cikkével kapcsolatosan nem állított alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, továbbá nem vetett fel bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet sem.
- [24] 4. Az Alkotmánybíróság – mindezekre figyelemmel – megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjaiban, illetve az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételeknek. Ezért az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján, az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra tekintettel, visszautasította.

Budapest, 2014. december 2.

Dr. Kiss László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1508/2014.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3326/2014. (XII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.III.10.731/2013/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó, aki a megelőző eljárásokban kérelmező, illetve felperes volt, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján nyújtott be alkotmányjogi panaszt.
- [2] A panasz alapjául szolgáló polgári perben megállapított tényállás szerint az indítványozó korhatár előtti ellátás iránti kérelmét az első fokon eljáró nyugdíjbiztosítási igazgatóság – a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény (a továbbiakban: Khetv.) 7. § (1) bekezdése a) és f) pontjának alkalmazásával – azért utasította el, mert az ellátás igénybevételéhez szükséges életkort a kérelmező nem töltötte be, és biztosítási jogviszonya sem szűnt meg. Az indítványozó fellebbezése folytán másodfokon eljáró társadalombiztosítási szerv helyben hagyta az elsőfokú határozatot.
- [3] Az indítványozó ezt követően benyújtott keresetében a társadalombiztosítási határozatok felülvizsgálatát két okból kérte a munkaügyi bíróságtól: egyrészt arra hivatkozott, hogy fennállnak a Khetv. 7. § (1) bekezdésében az ellátásra jogosultságra meghatározott feltételek, másrészt azt állította, hogy a hatóságok a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 37. § (1) és (3) bekezdésével ellentétesen állapították meg szolgálati idejét. A Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet a Khetv. 7. § (1) bekezdés a) és f) pontja, valamint a Tny. 18/A. § (1) bekezdése alkalmazásával elutasította. A bíróság ítéletének indokolásában – a hatóságok álláspontjával szemben – azt rögzítette, hogy az indítványozó biztosítási jogviszonya jogszerűen megszűnt.
- [4] Az indítványozónak a jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmét elbírálva a Kúria – az indokolás részbeni megváltoztatásával – hatályában fenntartotta a munkaügyi bíróság ítéletének a társadalombiztosítási határozatok felülvizsgálatára irányuló kereseti kérelmet elutasító, érdemben helyes rendelkezését, ugyanakkor a szolgálati idő megállapítása iránti kereseti kérelem tárgyában a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.
- [5] 2. Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtítkárnak felhívására kiegészített alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény R) cikke, valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét állítva kérte a Kúria felülvizsgálati ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Jogorvoslathoz való jogának sérelmével összefüggésben az indítványozó arra hivatkozott, hogy a Kúria azzal, hogy a munkaügyi bíróság által alkalmazott jogszabályi rendelkezéshez képest másik jogszabályi rendelkezésre (Tny. 18/B. § (1) bekezdése) alapította ítéletét, új bizonyítékot vett figyelembe, továbbá a felülvizsgálati kérelem keretein túllépve vizsgálta felül a jogerős ítéletet. Az indítványozó állítása szerint a Kúria ítélete az előbbiek miatt ellentétes a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275. § (1)–(2) bekezdéseiben foglaltakkal, ezért jogszabálysértő. Az indítványozó a XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogának sérelmét a Pp. 271. § (1) bekezdésének e) pontjának felhívásával állította, mely rendelkezés szerint nincs helye felülvizsgálatnak, ha a határozatot a Kúria hozta.
- [6] 3. Az Abtv. 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

- [7] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(2) bekezdése alapján az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a befogadás formai, illetve tartalmi feltételeinek. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasz a feltételeknek az alábbiak miatt csak részben felel meg.
- [8] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt eljárása kereteinek vizsgálatát tartotta szükségesnek, mivel az alkotmányjogi panasz által támadott felülvizsgálati döntés két rendelkezést tartalmaz. Az Alkotmánybíróság ügyrendje 32. § (2) bekezdés a) pontja szerint az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasszal megtámadható a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott olyan döntése, mely a megtámadott határozatot hatályában fenntartja, így a korhatár előtti ellátás tárgyában hozott kúriai döntés ellen helye volt alkotmányjogi panasznak. A szolgálati idő megállapítására irányuló kereseti kérelem tárgyában azonban a Kúria nem hozott sem érdemi, sem eljárást befejező egyéb döntést, hiszen ebben a körben a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, így a panasz benyújtásakor ez az eljárás még folyamatban volt. A Kúria támadott ítéletének ez utóbbi rendelkezése ellen a törvényi feltételek hiányában tehát nincs helye alkotmányjogi panasznak, ezért a befogadhatóság vizsgálatát az Alkotmánybíróság csak a korhatár előtti ellátás tárgyában hozott felülvizsgálati döntésre folytatta le.
- [9] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiba foglaltakat.
- [10] Az Abtv. 27. §-a szerint Alaptörvényben biztosított jog sérelme esetén lehet alkotmányjogi panasszal élni, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pontja alapján pedig az indítványban meg kell jelölni az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét. Az indítványozó további részletezés nélkül csak hivatkozott az R) cikk sérelmére, így kérelme nem felel meg a törvényi feltételnek. Megjegyzi az Alkotmánybíróság továbbá, hogy az R) cikk az Alaptörvény jogrendszerbeli helyét, illetve a jogszabályok mindenkire kötelező erejét meghatározó rendelkezés, amely jogot az indítványozó számára nem biztosít, ezért annak sérelmére nem is lehet alkotmányjogi panaszt alapítani.
- [11] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja alapján a kérelemnek indokolást is kell tartalmazni arra vonatkozóan, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az indítványozó állítása szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való joga azért sérült, mert a Pp. nem biztosít jogorvoslati lehetőséget a – véleménye szerint jogszabálysértő – felülvizsgálati döntés ellen. A panasz ténylegesen, tartalma szerint tehát az indítványozó által is megjelölt Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontját támadja, ugyanis ez a jogszabályi rendelkezés, és nem a támadott kúriai döntés zárja ki a jogorvoslatot (helyesen: felülvizsgálatot) a Kúria határozatával szemben. A panaszos egyébként nem is indokolta meg – hiszen csak formálisan állította –, hogy a támadott bírói döntés miért sértette meg jogorvoslathoz való jogát. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság nem csupán a kérelem újabb hiányosságát, de azt is megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz tárgya, azaz a felülvizsgálati döntés és a megsérteni vélt alaptörvényi rendelkezés között nincs összefüggés, ez a tény pedig az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az indítvány befogadásának tartalmi akadályát jelenti.
- [12] 4. A fenti hiányosságok miatt az Alkotmánybíróság a befogadhatóság további feltételeinek vizsgálatát mellőzte, és az alkotmányjogi panaszt – figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésére – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2014. december 2.

Dr. Lévy Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Lenkócs Barnabás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1124/2014.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3327/2014. (XII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Zalaegerszegi Törvényszék 3.Pf.21.199/2013/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 271. § (4) bekezdésével összefüggésben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az Alkotmánybírósághoz benyújtott alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege szerint az indítványozó – társasházi tulajdonostárs – három társasházi közgyűlési határozat érvénytelenségének megállapítását kérte a bíróságtól. Keresetét azonban mind az első, mind pedig a másodfokú bíróság elutasította. Az első fokon eljáró Nagykanizsai Járásbíróság 2013. november 13-án kelt 9.P.20.761/2012/21. számú ítélete szerint a támadott közgyűlési határozatokkal összefüggésben jogszabálysértés nem volt megállapítható. A másodfokon eljáró Zalaegerszegi Törvényszék 2014. március 4-én kelt 3.Pf.21.199/2013/4. számú, jogerős ítéletében az elsőfokú döntést helybenhagyta. Bár az egyik támadott közgyűlési határozattal összefüggésben kimondta, hogy „az alperesi társasház nem tett eleget maradéktalanul a jogszabályi követelményeknek”, mivel azonban a döntés a felperesi tulajdonostársnak érdeksérelmet nem okozott, a határozat érvénytelenségét a bíróság nem állapította meg.
- [3] Az indítványozó ezután fordult az Alkotmánybírósághoz, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a másodfokú bírósági ítélet megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a támadott bírósági határozat sérti az Alaptörvény XV. cikkét (törvény előtti egyenlőség), mert – más jogvitákkal ellentétben – az ügyben a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 271. § (4) bekezdése alapján kizárt a felülvizsgálati kérelem benyújtása. Szintén diszkriminatívnak tartja, hogy a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény 42. § (1) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban nem egységes a bírói gyakorlat (tehát, ha más bíróság elé kerül az ügy, akkor a vitatott közgyűlési határozat érvénytelenségét megállapították volna). Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése továbbá azért sérült – hangzik az érvelés –, mert a „közös tulajdon fenntartásával kapcsolatos jogellenes kifizetések feletti ellenőrzési jogának megvonása miatt”, „a [társasházi] elszámolás hiányosságai miatt nem biztosított az indítványozó joga a tulajdona védelmére”. Az indítványozó mindezekon túlmenően úgy véli, a tisztességes eljáráshoz való jog (Alaptörvény XXIV. cikk) is sérült amiatt, hogy a bíróság nem állapította meg a jogszabálysértő közgyűlési határozat érvénytelenségét.
- [4] 2. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy a kérelem a befogadhatóság formai feltételeinek megfelelő-e.
- [5] A panaszt Abtv. 30. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően a támadott másodfokú ítélet kézbesítésétől számított 60 napos határidőn belül terjesztették elő.
- [6] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt feltételekkel (a kérelem határozottságának követelményei) összefüggésben a következők állapíthatók meg.
- [7] Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ára alapította, ugyanakkor abban a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 271. § (4) bekezdését is kifogásolta. Ebben a vonatkozásban a kérelem nem tesz eleget a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) és f) pontjaiban írt követelményének, ezért azt az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján visszautasította.

- [8] Megjegyzendő továbbá: a jogi képviselő útján eljáró indítványozó alapjogi sérelemként – többek között – a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét jelölte meg, ugyanakkor a bírósági eljárás tisztességtelenségére hivatkozva – tévedésből – nem az ezt biztosító alaptörvényi rendelkezésre [XXVIII. cikk (1) bekezdés], hanem a XXIV. cikk (1) bekezdésére hivatkozott. Ez utóbbi a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot rögzíti. Mivel az ügyben semmilyen hatósági eljárás nem folyt, s az indokolásból egyértelmű, hogy a kérelmező a bírósági eljárás (és döntés) vélt tisztességtelenségére alapítja a panaszt, az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy a kérelem a téves alaptörvényi hivatkozás ellenére a határozottság követelményének eleget tesz.
- [9] 3. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság tanácsa mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt *tartalmi* feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [10] Az Abtv. 27. §-a szerinti egyedi ügyben való érintettség megállapítható: az indítványozó a peres eljárás felpere-se volt. A támadott törvényszéki ítélet az ügy érdekében hozott, az eljárást befejező ítélet, amely ellen további jogorvoslat nem állt rendelkezésre, ezért az Abtv. 27. § b) pontjának is eleget tesz a panasz.
- [11] Az Abtv. 29. §-ában foglalt feltétellel kapcsolatban az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.
- [12] Az indítványozó arra hivatkozott, hogy az ügyében eljáró másodfokú bíróság a tisztességes eljáráshoz és a tulajdonhoz való jogot sértő – ráadásul más bíróságokétól eltérő, tehát a törvény előtti egyenlőség elvének meg nem felelő – jogi álláspontot képviselt a Thtv. 42. § (1) bekezdésének az értelmezésével kapcsolatban. Mindez azonban egyértelműen jogalkalmazási (eseti ítélkezési) és nem alkotmányossági kérdés.
- [13] Az Alkotmánybíróság korábban elvi érveléssel leszögezte, hogy „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja fogalmazza meg, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. A bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik a testület hatáskörébe. [...] A bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz azonban nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. [...] az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [14] A bírósági joggyakorlat egységének biztosítása nem az Alkotmánybíróság hatásköre, ezt az Alkotmánybíróság a jogbiztonságra és az alapjogokra figyelemmel sem vonhatja magához: „[a] jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}
- [15] Az indítványozó továbbá nem hozott fel olyan érveket, melyek kifejezetten a bírósági eljárás tisztességességével kapcsolatos kételyeket vetnének fel. Bizonyítékait, érveit, jogi álláspontját a bírósági eljárásban előterjesztette, azokat az ítélkező fórumok nem vitatottan meg is vizsgálták. Amint pedig arra a 148/D/2011. AB határozat is rámutatott, „[a]z, hogy az indítványozó a konkrét ügyében – a jogorvoslat ellenére – peresztes lett, azaz a jogerős határozatot hozó bíróság nem osztotta (jogi) álláspontját egy konkrét kérdésben, nem teszi az eljárást tisztességtelenné, emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényessé sem [...]” {ABH 2011, 2347, 2352.; megerősítette: 3389/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [11]}. A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza {3123/2013. (VI. 24.) AB végzés, Indokolás [11]}.
- [16] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint végezetül az indítványozó a tulajdonhoz való joggal összefüggésben sem jelölt meg olyan alaptörvény-ellenességet, melyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, illetve amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség gyanúját. Az „alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, és nem azo-

nosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével” {26/2013. (X. 4.) AB határozat, Indokolás [161]}, ezért pusztán az a tény, hogy az indítványozó által érvénytelennek tartott társasházi közgyűlési határozatok a közös tulajdon egy formáját (a társasház-tulajdont) érintik, alkotmányossági szempontú aggályt nem vetnek fel. Az Alkotmánybíróság osztja a másodfokú bíróság ítéletében megfogalmazott álláspontját, miszerint az indítványozó tulajdonhoz való jogával – mint Alaptörvényben biztosított joggal – összefüggő alkotmányos aggály az ügyben nem merült fel.

- [17] Mindezek alapján az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában írt feltételnek, s ezért nem befogadható. Az Alkotmánybíróság ennek megfelelően a kérelmet – az Abtv. 47. §-a és 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2014. december 2.

Dr. Lévay Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1055/2014.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3328/2014. (XII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény 27/A. §-a és 42. § (1) bekezdésének második mondata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó társasház közös képviselője útján, valamint a közös képviselő a saját nevében, illetve az egyik tulajdonostárs meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján alkotmányjogi panaszt nyújtottak be az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (2) bekezdése alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszukban a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (a továbbiakban: Thtv.) 27/A. §-a, valamint 42. § (1) bekezdése második mondata („Ha a határozat bírósági felülvizsgálatát a jegyző a 27/A. § (4) bekezdése szerinti keresetében kérte, a kereseteket bíróság a perek egyesítésével bírálja el.”) alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték. Véleményük szerint ugyanis a társasház szerveinek törvényességi felügyeletét szabályozó rendelkezések sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, I. cikkét, II. cikkét, a VI. cikk (1)–(2) bekezdését, XIII. cikkét, a XV. cikk (1)–(2) bekezdését, a XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit.

- [3] Az alkotmányjogi panaszra az indítványban foglaltak szerint az adott okot, hogy a társasházzal szemben 2014. június 4-én az illetékes városi jegyző a Thtv. 27/A. §-a alapján törvényességi felügyeleti eljárást indított. Az eljárás az alkotmányjogi panasz benyújtásakor még folyamatban volt. Az indítványozók véleménye szerint már az eljárás megindításának lehetősége is számos, az Alaptörvényben biztosított alapjogukat sérti. Kifejtik egyrészt, hogy – bár számukra az eljárás megindításának pontos oka nem ismert – az eljárás vélhetőleg olyan közgyűlési határozatokat érint, melyek tekintetében a Thtv. 27/A. § (1) bekezdése nem is teszi lehetővé a jegyző fellépését. A Thtv. a tulajdonostársakra bízta annak eldöntését, hogy a közgyűlési határozatok bírósági felülvizsgálatát kéri-e – érvelnek –, ezért a jegyző által indított eljárás sérti „a közösséget alkotó [...] tulajdonostársak emberi méltósághoz való jogát”, melynek részét képezi az önrendelkezéshez, az általános cselekvési szabadsághoz és a magánszféra védelméhez való jog [Alaptörvény II. cikk, VI. cikk (1) bekezdés]. A társasházak feletti törvényességi felügyelet emellett diszkriminatív is, mivel a közös tulajdon más formáival összefüggésben a jogalkotó nem vezetett be hasonló jogintézményt [Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdés]. A tulajdonhoz való jog (Alaptörvény XIII. cikk) pedig azért sérül, mert a törvényességi felügyeleti eljárás eredményeképpen a jegyző a tulajdonosokat adott esetben „akaratukkal ellentétes döntések meghozatalára” kötelezheti, ami rendelkezési jogukat sérti. Az eljárásban nem érvényesül a fegyverek egyenlőségének az elve, illetve a jegyző döntése ellen nincs jogorvoslat, ami nem egyeztethető össze az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdéseivel. Az indítványozók továbbá úgy vélik, szerzett jogokat sért, ha a jegyző olyan közgyűlési határozat törvényességi felügyeleti vizsgálatát is elvégezheti, mellyel összefüggésben a tulajdonostársak egyike sem fordult bírósághoz. Továbbá visszaható hatályú a szabályozás, mivel a jegyző olyan határozatokkal összefüggésben is eljárhat, melyet esetleg még azelőtt hoztak, hogy a Thtv.-be beillesztésre került volna a törvényességi felügyeleti eljárás lehetőségét megteremtő 27/A. §. Mindez az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének a sérelmét okozza. Végezetül az indítványozók rámutatnak, hogy a jegyző a törvényességi felügyeleti eljárás során olyan – például a tulajdonostársak befizetéseire vonatkozó – adatok birtokába juthat, ami a személyes adatok védelméhez való jogot [Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdés] is sért(het)i.
- [4] 2. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy a kérelem a befogadhatóság törvényi feltételeinek megfelel-e.
- [5] A Thtv. 27/A. §-a a jegyző hatáskörébe utalja a társasház működésének, a társasház szerveinek és e szervek működésének törvényességi felügyeletét. A törvényességi felügyelet annak ellenőrzésére terjed ki, hogy a társasház a) alapító okirata, szervezeti-működési szabályzata és azok módosítása megfelel-e a jogszabályoknak, b) működése, közgyűlési határozata megfelel-e a jogszabályoknak, az alapító okiratnak és szervezeti-működési szabályzatnak, és c) működése megfelel-e a közgyűlési határozatokban foglaltaknak. Az eljárás eredményeképpen, amennyiben erre szükség van, a jegyző felhívja a társasházat a működés törvényességének helyreállítására. Ez a felhívás a társasházat direkt módon nem kötelezi. Ha a társasház a felhívásnak nem tesz eleget, a működés törvényességének helyreállítására vonatkozó bírósági kötelezés érdekében a jegyző fordulhat bírósághoz. A perben a bíróság hozhat a társasházat kötelező határozatot: a) megsemmisítheti a közgyűlés határozatát és szükség szerint új határozat meghozatalát rendelheti el, b) a működés törvényességének helyreállítása érdekében összehívhatja a közgyűlést vagy arra a jegyzőt vagy a számvizsgáló bizottságot jogosíthatja fel, illetve c) a Thtv.-ben meghatározott esetekben bírság megfizetésére kötelezheti a közös képviselőt, illetve az intézőbizottság elnökét és tagjait.
- [6] Az Abtv. 26. § (2) bekezdése alapján akkor nyújtható be alkotmányjogi panasz, ha az indítványozó által alap-törvény-ellenesnek tartott norma közvetlenül – bírói döntés nélkül – alkalmazandó/hatályosuló előírás, mely Alaptörvényben biztosított jog sérelmével jár. Jelen esetben azonban a kötelezettség beálltához bírói döntés szükséges.
- [7] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az eléje terjesztett panasz vonatkozásában a kérelemben foglaltak szerinti alkotmányossági vizsgálat lefolytatásának nincs helye. A jegyző által megindítható törvényességi felügyeleti eljárás Thtv.-ben szabályozott lehetősége nem minősül olyan, közvetlenül alkalmazandó/hatályosuló előírásnak, mely egy konkrét, folyamatban lévő törvényességi felügyeleti eljárást érintően az Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti eljárás megindítását lehetővé tenné. Alaptörvényben biztosított jog esetleges sérelme adott esetben csak az eljárás befejeződését (illetve a jegyzőnek a társasházi működés törvényességének helyreállítására vonatkozó bírósági kötelezésre irányuló keresete tárgyában hozott döntés megszületését) követően merülhet fel.

- [8] Mindezek alapján megállapítható, hogy a panasz nem felel meg az Abtv. 26. § (2) bekezdésében írt törvényi feltételeknek, s emiatt nem befogadható. Ezért az Alkotmánybíróság a kérelmet – a befogadás egyéb formai és tartalmi feltételeinek való megfelelés vizsgálata mellőzésével – az Abtv. 47. §-a, 56. § (1)–(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján visszatartotta.

Budapest, 2014. december 2.

Dr. Lévay Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1406/2014.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG NORMATÍV HATÁROZATAI, VALAMINT AZ EGYÉB SZERVEZETI, MŰKÖDÉSI ÉS SZEMÉLYI ÜGYEKBEN HOZOTT HATÁROZATAI

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1004/2014. (XII . 5.) AB TÜ. HATÁROZATA

az Alkotmánybíróság 2. öttagú tanácsának összetételéről

1. Az Alkotmánybíróság teljes ülése az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 49. § (1) és (7) bekezdésében meghatározott jogkörében eljárva – az Alkotmánybíróság Ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 5. § (2)–(4) bekezdésében foglaltakra is tekintettel – az Alkotmánybíróság 2. öttagú tanácsának összetételéről a következő határozatot hozta:

A 2. öttagú tanács tagjai:

Dr. Stumpf István tanácsvezető alkotmánybíró,
Dr. Czine Ágnes alkotmánybíró,
Dr. Pokol Béla alkotmánybíró,
Dr. Szívós Mária alkotmánybíró,
Dr. Varga Zs. András alkotmánybíró.

2. E határozat az aláírása napján lép hatályba.

3. E határozat nem érinti az Alkotmánybíróság öttagú tanácsai tanácsvezetőinek személyéről szóló 1002/2014. (VI. 17.) AB Tü. határozat hatályát.

4. Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 26. § (2) bekezdése alapján a Magyar Közlönyben közzéteszi.

Budapest, 2014. december 1.

Dr. Paczolay Péter s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lévy Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: XVIII/1982/2014.
Közzétéve a Magyar Közlöny 2014. évi 166. számában.

Az Alkotmánybíróság Határozatai az Alkotmánybíróság hivatalos lapja, mely elektronikus formában, időszakosan jelenik meg. A kiadvány az Alkotmánybíróság döntéseinek gondozott, szükség esetén anonimizált változatú szövegét tartalmazza. Az Alkotmánybíróság Határozatainak egyes számai bárki számára, személyazonosítás nélkül, korlátozástól mentesen, díjmentesen hozzáférhetőek az Alkotmánybíróság honlapján: www.alkotmanybirosag.hu

A szerkesztésért felel: dr. Bitskey Botond, az Alkotmánybíróság főtítkára
layout: www.estercom.hu

Kiadja a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó, Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., www.mhk.hu
Felelős kiadó: Majláth Zsolt László ügyvezető
HU ISSN 2062–9273